

FOAIE PAROHIALĂ IULIE 2021



tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

Dumnezeu se ascunde în tăcere sau Împotriva dictaturii zgomotului



Vacanțele, concediile sunt o ocazie să contemplăm, să medităm, să ne distanțăm de ceea ce ne acaparează în mod normal, precum munca, serviciul, rutina. Face mult bine sufletului nostru să ne distanțăm de multime, de cotidian, și să găsim liniștea, tăcerea, singurătatea, chiar.

Și pentru că este tocmai perioada vacanțelor și a concediilor am ales să vorbesc despre un subiect care nu este abordat prea des în zilele noastre. Însă acest subiect exprimă o necesitate vitală pentru sufletul uman: **TĂCEREA!**

Chiar dacă nu se vorbește prea mult despre tăcere, poate fără să conștientizeze acest lucru, la sfârșit de săptămână, în vacanțe și concedii, tot mai mulți oameni fug de zgomot și caută liniștea satului, liniștea pădurii și a naturii. Vor, au nevoie să asculte... tăcerea!

În permanență, zgomotul ne

înconjoară și ne asaltează, ne copleșește: zgomotul orașelor, al automobilelor, al avioanelor, al mașinilor. Suntem uimiți, dar parcă depunem efort pentru a sufoca tăcerea lui Dumnezeu.

Zgomotul este o violare a sufletului, ruinarea „silențioasă” a interiorității. Omul are tendința

să rămână totdeauna în exteriorul lui însuși, dar de fiecare dată trebuie să revină spre citadela sa interioară. Ne dăm seama de acest lucru atunci când ne oprim și vrem să ne rugăm, să ne liniștim. **Cât de greu este să te interiorizezi, să nu te gândești la alte lucruri și să-și găsești pacea și liniștea interioară!** Constatăm că templul nostru interior este ocupat de un mare vacarm, de foarte multe gânduri și lucruri zadarnice. Tot acest zgomot reprezintă dușmanii păcii inimii. Respectul tăcerii a devenit cea mai mică grijă a umanității. Și totuși, **Dumnezeu se ascunde în tăcere!**

Fără tăcere, Dumnezeu dispare în zgomot. Iar acest zgomot devine cu atât mai obsedat cu cât mai absent este Dumnezeu. Dacă lumea nu descoperă tăcerea, este pierdută. Pământul se prăbușește în neant.

Dacă oamenii se îndepărtează de focul tăcerii Duhului lui Dumnezeu, sfârșesc întotdeauna prin a adora idoli. Este nevoie să întreținem focul silențios al Rusaliilor. Fără tăcerea Duhului Sfânt, oamenii sunt niște învelișuri goale. **„Amintește-ți că suntem țărână și omul este ca iarba și ca floarea câmpului”**.

Uităm deseori că **lui Cristos îi**

plăcea să stea în tăcere. A mers în deșert nu pentru a se exila, ci pentru a-l întâlni pe Dumnezeu Tatăl. Iar în momentul crucial al vieții lui, atunci când urletele se auzeau de peste tot, când calomniile răutăcioase cădeau asupra lui, atunci când marele preot l-a întrebat: „*Nu răspunzi nimic?*”, Isus a preferat tăcerea.

În aceasta constă drama lumii moderne: **omul se îndepărtează de Dumnezeu, pentru că nu mai crede în valoarea tăcerii. Toți oamenii cu bun-simț admiră tăcerea, toți sunt convinși de utilitatea ei, dar nu vor, aproape niciodată, să meargă mai departe.** Deseori intrăm în biserici sau în mănăstiri purtând după noi tot zgomotul din afară; ne este greu să ne debarasăm de el sau poate nici nu mai suntem conștienți de el și îl târâm după noi în casa lui Dumnezeu.

Dumnezeu este însă îndelung răbdător, fidel și îndurător; El așteaptă fără încetare. Cel mai greu este să intrăm în noi înșine, să facem tăcere, să ne întoarcem spre Tatăl, să ne căim și să spunem: *„Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău. Ia-mă ca pe un zilier al tău!”* (Luca 15,18-20). Drumul spre Cer

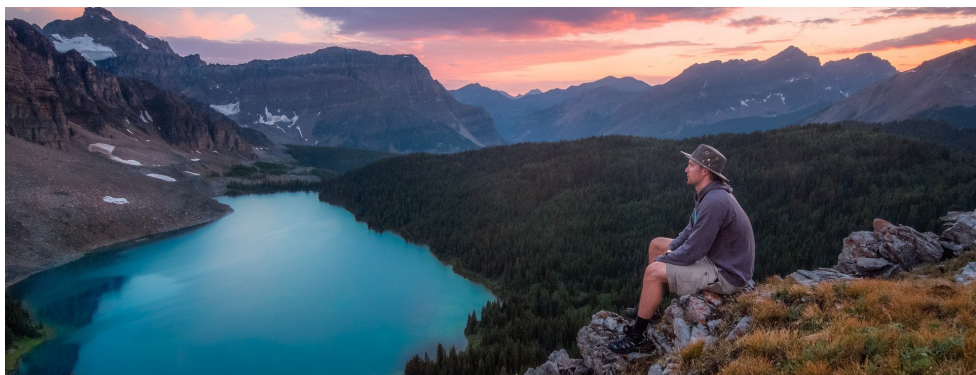
Tăcerea nu se reduce la lipsa cuvintelor; tăcerea înseamnă disponibilitatea de a asculta alte glasuri: pe cel al inimii noastre și, mai ales, glasul Duhului Sfânt. În tăcere descoperim importanța ascultării sufletului nostru și apoi deschiderea lui către Domnul.

(Papa Francisc)

constă în a ne găsi interioritatea silențioasă în care Dumnezeu locuiește și ne așteaptă cu răbdare, scrutând orizontul.

Tăcerea e locul luptei spirituale împotriva celor trei dușmani ai omului: **lumea, demonul și omul cel vechi** (sau „carnea”). **Zgomotul eului nostru**, care nu termină să-și reclame drepturile, scufundându-se într-o preocupare excesivă pentru noi înșine. **Zgomotul memoriei noastre**, care ne trage în trecut, acela al amintirilor, al greșelilor. **Zgomotul tentațiilor, al lăncezelii**, spiritul lăcomiei,

de Creatorul său și să-l atingă”. Ne aflăm în fața unei răsturnări totale. Acum, când mijloacele de comunicare au atins aproape o culme a vitezei și o extindere fără limite, ne aflăm, în același timp, în punctul cel mai de jos al lipsei de semnificație a comunicării. Totul este tumult. Așa cum se spune despre o băutură spirtoasă că excită, la fel, astăzi, evenimentul cel mai banal, strigătul cel mai lipsit de importanță intenționează să agite simțurile sau să pună în mișcare mulțimea, publicul, vacarmul, să extindă mai rapid și



al desfrâului, al avariției, al mâniei, al tristeții, al vanității, al orgoliului. Pe scurt, tot ceea ce face obiectul luptei spirituale pe care omul trebuie să o ducă zilnic. Antidotul suprem care face ca aceste zgomote parazite să tacă, acela care face ca toate acestea să se ardă în focul flămei blânde a Duhului Sfânt este tăcerea.

În *Exercițiile sale spirituale*, Sfântul Ighnățiu de Loyola, scria: „**Cu cât sufletul nostru se află mai singur și mai izolat, cu atât devine mai capabil să se apropie**

cât mai mult posibil tumultul.

Cea mai mare dificultate a omului este aceea de a-l căuta pe Dumnezeu în tăcere. Nu se mai aude cuvântul lui Dumnezeu. Nu se mai împlinește odată Rugăciunea lui Isus: „*Tată sfânt, păstrează-i în numele tău pe care mi l-ai dat, ca ei să fie una ca și noi*” (In 17, 11).

Mulți dintre contemporanii noștri nu pot accepta tăcerea lui Dumnezeu. Ei nu admit faptul că este posibil să comunici cu cei din jur altfel decât prin intermediul cuvintelor, al gesturilor sau al

acțiunilor concrete și vizibile. Or, **Dumnezeu vorbește prin tăcerea sa. Tăcerea lui Dumnezeu este un cuvânt. Cuvântul său este solitudine. Solitudinea lui Dumnezeu nu este o absență, este însăși ființa lui, transcendența sa silențioasă. Tăcerea lui Dumnezeu ar trebui să ne învețe totuși când trebuie să vorbim și când trebuie să tăcem.**

Omul care se face pe sine Dumnezeu nu mai vrea să știe că este muritor. Psalmul 103 spune că Dumnezeu însuși „știe din ce am fost plămăuți și nu uită că suntem țărână. Zilele omului sunt ca iarba, el înflorește ca floarea câmpului. Când suflă vântul, ea nu mai este, nici locul în care a stat nu se mai cunoaște” (Ps 103, 14-16).

Cine este al lui Dumnezeu aude cuvintele Lui. Creația însăși este un cuvânt silențios al lui Dumnezeu. Soarele, Luna, stelele sunt absolut silențioase pentru urechile noastre, dar sunt un cuvânt și un mesaj esențiale existenței pământești. La rugăciunea Breviarului, cântăm duminica dimineața: „Soarele și Luna, nopțile și zilele, stelele cerului, munții și colinele, mările și râurile, izvoarele, tot ce mișcă în ape, păsările cerului și peștii mării îl binecuvântează pe Domnul și îi cântă laude”. Creația este capabilă să-i cânte laude lui Dumnezeu, omul, însă, din ce în ce mai puțin!

Tăcerea lui Dumnezeu este insesizabilă și inaccesibilă. Dar omul care se roagă știe că Dumnezeu îl ascultă. Umanitatea vorbește și Dumnezeu răspunde prin tăcerea sa. Tăcerea lui Dumnezeu este o invitație să

păstrăm noi înșine tăcerea, pentru a aprofunda marea mister al omului, în bucuriile sale, în necazurile sale, în suferințele sale și în moartea sa.

Dacă Dumnezeu tace, nu înseamnă că este departe de noi. Un tată nu este, prin forța lucrurilor, aproape de copiii săi de-a lungul întregii lor vieți, dar nu este mai puțin preocupat de ei. **Dumnezeu este un Tată care poate părea îndepărtat, dar acest Tată se interesează de noi ca și cum ar fi cel mai aproape de inima noastră. Uneori, Dumnezeu ne ridică pe Cruce, lăsându-ne să creștem în încercare, pentru a ne trăi creșterea și intimitatea cu el.**

Omul care nu se roagă niciodată este incapabil să înțeleagă cuvântul silențios al lui Dumnezeu. Totuși, când suntem îndrăgostiți, observăm întotdeauna cel mai mic gest al ființei pe care o iubim. În cazul rugăciunii este același lucru. Dacă suntem obișnuiți să ne rugăm deseori, putem simți semnificația tăcerilor lui Dumnezeu. Există semne pe care le pot percepe doar doi logodnici. Omul de rugăciune este, de asemenea, singurul care poate simți semnele silențioase de afecțiune pe care i le trimite Dumnezeu.

Dumnezeu este un prieten discret, care vine să împartă cu noi bucuriile, necazurile și lacrimile, fără a aștepta nimic în schimb. Trebuie să credem în această prietenie!